

Mùa Hè Cuối

Truyện ngắn

Đàm Trùng ng Thơ o Vy

Nhóm chúng tôi có bốn người. Người cùng một bàn theo số bất trí của giáo viên chủ nhiệm. Ba người còn lại gọi tôi là chị hai. Số phân chia ngôi nhà không theo ngày tháng ra đời mà bác thăm ngóu nhiên. Vì bác trúng lá xăm lộn nhót nên tôi được đứng vị trí đầu - dù như con hổ nấp dưới. Một ngày, chúng tôi chỉ định truy tìm “anh hai” như ng thót bái. Một đứa nào cũng ẩu xù. Giữ anh vẫn, chúng tôi “phục kích” một lần nữa:

-Tang chúng kèm vật chúng, chị hai đứng có chị ghen.

Tôi luống cuống, hét hoảng. Thì là, quí “bom giầy” Hoàng phi tiêu trúng như Hồn nhiên. Tôi xù u hù, má ửng hồng, nài nỉ:

-Cho hai xin. Tôi em đứng cho nó phát nỉ. Nếu không hai nghe hức.

Tùng người tuyên bố hùng hồn của tôi sẽ làm ba người rút lui. Nhưng không phải.

-Thì phải biết anh hai là ai chứ? Chắc cần xem chủ viết là biết à.

Như Hoàng vẫn về tay giầy rồi thì thôi. Tôi nhòm một lần... chứ.

-A, mặt bài thơ con cóc. Nghe đố c nè. Nhé Trâm gõ c đũa xuống bàn thì thòm, nhé Hènh và nhé Hènh gõ chòm vô nhé gõ chòm a kíp thì...

-Nè Hènh, đưa đây cho cô.

Chợt rồi, chợt cõ lữ rồi. Cô giáo tít tít tiến vào mặt tiêu. Nhé Hènh mặt tái xanh, rút rè giao cô tít giở y nhàu nát:

“Bật em tít thối lút lòng

Thối ng em tít thối còn nằm trong nôi

Bây giờ em đã nhón rồi

Nhìn em anh thoáng bụi ngùi...muốn yêu”

Trời ơi! Tôi xâu hổ chợt đi mất. Mất đồ bồng, rưng rưng rồi oà khóc tít tít: tít Hoàng, tít Hoàng, em không biết.

-Hoàng à!

Cô và cõ lữ cùng đứng thanh. Thăm mõi kh. Ai lữ không đánh mà khai. Hôm đó và cõ mõi ngày hôm sau tôi không thèm nhìn mặt Hoàng. Còn nó, cõ cúi gằm mặt xuống bàn tránh ánh nhìn trên cõ cõ a bẽn bề.

Hèc cùng lữ nhé ng Hoàng cao hèn, to lữ và kho hèn. Còn tôi, dong đứng cao, mõi mai và

yêu t. Tôi là con bé kiêu kì và đang dở nh. Vả mà cái gì Hoàng cũng chiều tôi - kể cả những sở thích, những yêu cầu quá quắt. Tôi thích trêu Hoàng, chẳng bao giờ có ý đồ nghiêm túc suốt bên với nó. Vả mà nó hùng hăng tuyên bố với cả lớp sẽ làm “anh hai” đi suốt cuộc đời bên tôi. Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu hôm nay...

Trời đổ mưa bất chợt. Căn mưa đổ ư không báo trước c trút xuống hời hời khi trời vẫn chang chang. Tôi và nhóm Hoàng đang với vã chầy đưa với ông trời thì “rầm”, tay lái loạng choạng, mất đà, cả hai đứa té nhào xuống mặt đường. Vài đứa bạn đi qua, nhìn, rồi đi. Hoàng chồm ào tôi, rồi rít:

-Có sao không Hoàng, còn...

Hoàng nghe ngơ ng, nhìn tôi. Bỗng hai đứa tôi lúc đó thốt thốt m hời. Tôi đau lồm, không thể đứng lên được. Hoàng với vã dắt xe gọi mất nhà ven đường rồi đèo cả hai đứa chúng tôi về nhà. Ồt, ồ nh, mất mặt i. Trông Hoàng thốt t i. Lần đầu, tôi thấy hời xúc động:

-Cảm ơn Hoàng, đâu không có bạn thì...

-Đang gọi mình là bạn. Thế này, hãy xưng anh đi!

-Anh à! Đang có mặt. Thôi về đi. Về...

Tôi tàn nhẫn đuổi Hoàng ra khỏi nhà. Nhìn nó bạn lồm dắt xe ra ngõ, tôi thấy lòng hời hời n nhng thích chí. Ai biết...cho đáng đời. Trêu thù được cái thế.

Mấy hôm liền Hoàng không đến chơi bên tôi, cũng không nói với tôi nữa i. Mặc kệ, ai thêm quan tâm. Tôi vẫn kiêu kì nh thế. Nh Trâm gì c:

-Hội đi, hình như có chuyện gì.

-Không, hai không quan tâm.

Hình như có chuyện thật. Hôm đó, lớp chúng tôi nghỉ 5 vì thầy ốm. Bên đó chúng tôi đi xe theo Hoàng. Con đường làng quanh co, bên ngàn màu xanh của lúa, thoang thoảng hương hoa đường. Nhà Hoàng nằm gọn trên một đồi nhỏ, bao quanh bởi vô vàn cây trái. *Đẹp thật như một cô gái quá*. Tôi buột miệng.

-Nhà quê mà. Quê mình không có ánh đèn sáng rực, không ngói xi xe tấp nập, không giàu sang.

Hoàng đã hiểu ý tôi. Phải thú thật nhà Hoàng rất giàu. Miền quê yên tĩnh. Căn nhà xây theo kiểu biệt thự. Hàng Tigôn rực rỡ như tim và bao quanh. Mọi cảm giác đang toát lên. Khóm trúc mát rượi. Bình yên, lãng mạn quá. Tôi nghĩ mình vừa lạc vào một thế giới khác. Tôi hoàn toàn bị hút hồn. Có thể nói nhà nó đẹp. Vậy sao còn muốn tôi nộp học phí?!

Đang miên man nghĩ, bỗng chân đã đưa chúng tôi vào tận cửa. Gì kia?! Chúng tôi không dám tin vào mắt mình. Cửa bên đó không lối. Trước mắt là một bàn thờ khói hương nghi ngút. Chúng tôi ngỡ ngàng khi biết nơi Hoàng mới qua đời được mấy ngày. Tuổi trẻ thì không có mẹ, bao nhiêu tình yêu thương Hoàng nhận từ bà. Bà Hoàng đã ra đi đột ngột vì một cơn đau tim. Hoàng hát hay, một pha trò hay như một người bạn. Lớp tôi và tôi vô tình trở về với đau của Hoàng. Trái tim con gái vốn đã cảm trong tôi bắt đầu cuộn quẫy. Tôi chực chờ nắm tay Hoàng:

-Mình xin lỗi, mình vô tâm quá.

Chỉ một phút ánh mắt buồn miên man mà da dẻ của Hoàng, tôi bỗng rời quay mặt đi. Lần đầu tiên thấy lòng mình xao xuyến.

Nhưng lá thối hạc trôi qua rồi ỉ. Tôi và Hoàng trao nhau những tâm sự, chia sẻ với nhau niềm vui buồn. Rồi hôm nay, chúng tôi thân hẳn, gần bó hân, bắt chấp mọi ỉ ỉ trên chiếc trong ỉp.

Hoàng mỉm nh đ n x ng “anh”. Còn tôi v n “mày - tao” s ng s ng. Nhóm t quái c a tôi cũng không còn ph c kích, nghe tr m, đ c th m nh ng dòng th Hoàng t ng tôi. Chúng nó đ ng nh cũng đang mãi mê v i nh ng ni m riêng.

Sinh nh t ỉ n th 18, Hoàng t ng tôi m t đoá h ng đ th m. Tr i Noel se ỉ nh, vòng xe Hoàng đ a tôi đ n ỉ đ ng. Tôi không ph i là con chiên ngoan đ o, cũng không thích gì Chúa tr i nh ng Hoàng thì có ni m tin b t dĩ t:

-Đêm nay, Chúa ỉ trên cao ch ng giám cho n i lòng con...

Gi ng Hoàng nh đ n r i chìm vào im ỉ ng. Tôi không đoán đ c nh ng ỉ i ti p theo c a Hoàng là gì. Ch th y trong ánh m t Hoàng r c lên m t ni m tin, chan ch a nhi u hi v ng và tha thi t m t ánh nhìn. Tôi nh b ỉ c chìm vào đôi m t y. S kiêu hãnh trong tôi đã b đánh c p r i.

Ngày liên hoan cuối c p.

L p tôi vinh h nh đ c th y hi u tr ng cho phép t ch c t i tr ng. Hoàng v i vã trao tôi m t cuốn s nh :

- Gi ỉ y, mãi mãi sau này anh s ch em.

Tôi h t ho ng s lữ b n nghe th y, v i gi u nó vào c p. Đêm y, Hoàng ỉ ng ỉ và tr m t . Còn tôi vô t nh y hát cùng lữ b n. K ni m nh ng năm tháng h c trò đ c Hoàng gói tr n trong m t bài th và m t ca khúc. B n con gái ỉ p tôi r i ỉ , ngh n ngào. Vòng tay chúng tôi ch t h n, g n h n. Hoàng ti n th ng v phía tôi, gi ng da dĩ t :*“Chia tay em chia tay hoàng hôn, chia tay em chia tay hàng cây. ỉ Anh mang theo v tình yêu và n i nh , anh mang theo v con tim đ n cô i...”*

-Song ca đi.

Có tiếng ai đó gào lên. Tôi đứng bật đứng. Hãy để lòng mình được cảm nhận những giây phút cuội.

Cuội n s Hoàng tiếng tôi toàn th và nh c. Hoàng đã từng ghi chép tiếng bài. Những dòng, những chữ trong đó Hoàng chỉ tiếng riêng tôi.

Chúng tôi ra trường vào một ngày mùa hè. Chia tay vĩnh viễn nơi những năm tháng học trò.

Ngày mai, đi tôi cuội con đứng là còn mùa và nữ hay ánh sáng mùa hè huy hoàng?!